

במעולה

ביותר

הזמן עוד היום את נציגנו להדגמה

או בקר בביתנו

בתערוכת היובל

אחים קרסו בע"מ

רח' ריבל 24/6 תל-אביב

טלפון 33241

דחף

בכל קצות תבל

משתמשת הנשים לשביעת רצונן בטקסטיל שמפן לכביסה צמר, משי וכל האריגים העדינים. המשתמי גם את בקצף הרך ללא אלקלי של

תוצרת נקה תוצרת איכות המפיצים היחידים: חבי נורית בע"מ

פקידים!

תלמידים!

הרשמו עוד היום לקורס ל-

קצרנות

עברית ו/או אנגלית

(שני חודשים, פעמיים בשבוע) באולפן גרג (GREGG).

המנהל: ח. ברקמא (קמפינסקי)

תל-אביב, רחוב גורדון 5

הצלחה מובטחת!

במדיונה

(המשך מעמוד 5)

ההשקעה למשלחת של הפעולה להתראות עם בן-הרוש במקום מעצרו, בזכות ציפי משטרה, להסביר לו את ההצעה (ראה הני דון). לא היה צורך בכך. בן-הרוש, שקרא את כל העתונים, הבין היטב במה המדובר. בצורה ידידותית סירב לקבל את ההצעה: "איני יכול להופיע ברשימה אחת עם כל גוף אחר. אני צריך לשמור על הניטרליות של ארגון ליכוד עולי צפון-אפריקה."

אין פירוש הדבר שבן-הרוש פסל את הרעיון עצמו. היה ברור כי הוא שוקל את האפשרות להופיע בבחירות ברשימה נפרדת של ארגון ליכוד.

השיחה היתה טובה, אך בתומה מסר בן-הרוש הודעה כתובה לעתונות: "עמדת הפעולה השמית בנינו ואדי-סליב נגעה ללבי וללב חברי. אני מודה לכל הגופים והאני שים שפעלו להגשת עזרה למשפחות העצור רים, שלא על מנת לעשות מזה הן פוליטי."

הדמות הכפולה. התנגדותו של בן-הרוש להתקשרות עם כל גוף אחר היתה כללית. היא נגעה גם לפרקליטו. תמיד הוא עורך-דין שלי, ואני משלם לו כסף, הצהיר. אין לזה כל קשר עם המשטר החדש. בכלל לא ידעתי מה זה. אולם לבני הפרקליט עצמו לא היה הגבול ברור כל כך. שמואל תמיר הבין כי עמדתו הכפולה כעורך-דין וכראש הקבוצה החדשה שתחת לפניו סיכויים מסויימים, ובזריזות האופיינית לו מיהר להמשיך סיכויים אלה.

כך קרה שיומיים אחרי הכרתו הפסקנית של בן-הרוש על התנגדותו לכל קשר עם גוף אחר, כולל המשטר החדש, התקיימה בואדי סליב אסיפת-עם מטעם קבוצה זו. הנואם הראשי: סניגורו של בן-הרוש, שמיר אל תמיר. אשתו של בן-הרוש עצמו הועלה תה על הבמה, כקישוט מתאים. זה האיש שמגן על בן-הרוש, אמרו בני השכונה, ובאו לשמוע על מנהיגיהם העצורים, שפרק-ליטם הוא הקשר היחיד עמם.

בשביל תמיר, היתה זאת אסיפה חשובה. יום לפני כן החליט מרכז תנועתו ברוב קולות שאין לה סיכויים ממשיים בבחירות, וכי אסור לה על כן להגיש רשימה. אולם ההכרעה הסופית נדחתה לשבוע, עד למרועד האחרון להגשת הרשימה. מודע? אמרו אנשי הקבוצה, שתמית: "אולי יתפתח משהו חדש עד אז."

האסיפה בואדי-סליב באה כדי לתת דחיפה למשהו חדש. זה. בתוספת הופעתו במשפט עצמו, הוזכה לפרסום רב, קיחה תמיר ל' אולי יצליח ברגע האחרון לר' כוש אהדה בין המארוקאים, יתרגם את הופעתו המשפטית לגורם פוליטי. קרא הוא, באסיפה בואדי-סליב: "המשטר הקיים מעוגן יין במהומות. אני אשאל אתכם, ואתם תענו בקול רם: האם אתם רוצים מהומות?" השיב הקהל במקלה: "לא!" על אף התמרון הפיקחי של תמיר בדמוי תו הכפולה, אין להניח כי יצליח לחרוג מן הפרפריה המצומצמת של בני הישוב המסודר, אליה פונה מצעו. הסיכויים לזכות בקולות ואדי-סליב שמורים לבן-הרוש עצמו. סיכויים, אם יתיצב בבחירות: בחי' רתו בטוחה, מובטח שיחרורו מן המעצר, ביטול המשפט.

יחסים מרחביים

שכונת יידיות

על סיפון האוניה הצרפתית ליברס, שהצתה בשבוע שעבר את האוקיינוס האט' לנטי, הסתובב גבר מקורח כבן 35, הירבה לרקוד עם נערות חניניות. אחר שעת ריקוד רצופה התפנה להררר בעיסוקיו, התיישב ליד קבוצת נוסעים ישראלים.

הוא הוציא מכיסו את כרטיס הביקור שלו, הוכיח את אמיתות הכתוב בו בעזרת דרכון-דיפלומטי: מאיר טולידאנו, הנספח הכלכלי של מארוקו בארץ ובארצות-הברית. טולידאנו, יהודי מצליח, המקורב אל ראשי השלטון המארוקאי, לא נסע לחופשת-מולדת המקובלת בין הדיפלומטים. הוא התכונן להגיע לפאריס.

"וזהי טעות לחשוב שיהודי מארוקו שוני אים את הערבים ותומכים במאבק הקולר? ינאלי הצרפתי באפריקה הצפונית," הסביר טולידאנו בבחירות. "ידוע לנו היטב כי בימי מערכת-סיני היו רגשות-הם של יהודי מארוקו מעורבים: הם קידו לנצחוננו של צה"ל והתפללו למפלת הצבא הצרפתי." הדיפלומט המארוקאי מוכן היה להסביר לישראלים את יחס שלטונו ליהודים. גישתו החשה שונה מכפי שמקובל לחשוב ביש'

ראל: "היהודים תומכים בכל לבם בתנועת-השיחרור הערביות. הצרפתים יודעים זאת היטב."

יהודי מארוקו אינם אהודים על מוחמד החמישי, מלך המדינה, הקשור בצרפת. כי הם שלחו תרומות רבות לתנועת-השיחרור האלגירית, עוזרים גם לשרידי המורדים, הלוחמים נגד השלטון הקיים במארוקו עצמה.

הפתרון הפשוט של המלך: לאפשר את עליית היהודים לישראל.

פרוטקציה פוליטית. אולם לא כל הפתרונות טובים בכל המקרים. מאורעות ואדי-סליב גילו ליהודי מארוקו את היחס הגרוע לבני עדתם בארץ, שינו את עמדתם החיובית לעלית.

השלטונות ראו את ההתפתחות החדשה בעין רעה. כי הישארות היהודים במארוקו עלו לה לכביד על שלטונו של מוחמד החמישי, שי לחבל ביחסיו הטובים עם צרפת. ליד כמה כוסיות משקה בבר האוניה, גילה טולידאנו המשמין לאיש-עסקים יש'

אלי אביבי, ירידה ובית נקודותיו על גוף האהובה

משחק המפלגתי הרגיל. הוא מיהר להודיע על מינוי ועדה-קרואה.

יחד עם המינוי הפומבי, הקים בריהודה ועדה אחרת, לא הודיע על כך לעתונים. תפקידה לא היה לדאוג לעניני נתניה: הם ניצלו את הבילבול בעיריית-נתניה, מיהרו לדון על חלקה הדרומי של העיר. כי הם רצו לקבל את החלטתם לפני שיבחר ראש-עיר חדש.

מסקנתם: לקרוע את חלקה הדרומי של נתניה — כולל מכון-הספורט עלישם ויני גייט — מן העיר. "איזור זה," קבעו חברי הוועדה, "יצורף אל מועצת חוף-השרון."

העובדה שבראש מועצה-מקומית זו עמד דויד אמן, איש אחדות-העבודה וחבר מפ' לגתו של שר-הפנים, היתה מקרית בהחלט.

דרכי אדם

הצעיר והים

בבית אבן משוקם, ליד כותרת אבן בת 2000 שנה שנמשתה ממצולות הים, ניצב

אלי אביבי, ירידה ובית נקודותיו על גוף האהובה

צעיר שזוף-עור ונוקשה-פה, וצפה בעצב אל הים. אלי אביבי (28), גבר שבילה את מחצית חייו על הים ולחופו, עמד להיות מנישל מתלום-חייו: מוזיאון ימי פרטי ש' הקים לו בכפר הנטוש אכזיב.

לצד אביבי עמדו אהבתו הגדולה למפ' עלו ונערה צעירה בודדת, שהחליטה לקשור את חייה בחייו. נגדו ניצבו כל מוסדות המדינה, שניצגם, משרד הבטחון, הבטיח השבוע לצעיר החולמני, במכתב חוזר, ל' נשל אותו מבינתו, לגרשו מאכזיב בגלל "סיבות בטחוניות", להרוס את הכפר ה' ערבי החרב לחלוטין.

על מה שחביא אותו לאכזיב, וכיצד הקים את המוזיאון הפרטי שלו, סיפר השבוע אלי אביבי ל' כתב "העולם הזה" בחרו האבי יזמי הצופה אל אחד החופים ה' יפים ביותר בישראל — חוף אכ' זיב:

מעולם לא כתבתי כל כך הרבה מכ' תבים ולא הייתי כל כך עצוב, כמו השבוע. לפני ימים אחדים שלחתי מכתבי אוצרות לראש הממשלה, לרמטכ"ל, לחברת החירות, למשרד החינוך, לממונה על התכ' נון ולראש המועצה האזורית סולם צור, שאליה משתייך המקום אליו קשרתי את גורלי לפני כשבוע שנים. התחנתי במני כל האנשים הללו, שיתחשבו פעם נוספת לפני שהם מאשרים על ידי אי-התערבותם, את המעשה הנורא שעומדים לעשות לאכזיב ולי.

עוד לפני שנתיים הודיע לי משרד ה' בטחון כי עלי לפנות את המקום, כיון ש' עומדים להרוס את המבנים של הכפר מ' טעמי-בטחון. כתבתי אז מכתב לראש-הממ' שלה דוד בן-גוריון, בו ציירתי את הנתו' גים הנפלאים של המקום, ואת העובדה שהפכתי לחלק מן הנוף. הגורה בוטלה בעצתה אולם לא לאורך ימים. השבוע, כשראש הממשלה היה מחוץ לגבולות הארץ, שוב נשנתה התביעה: עלי ללכת מכאן. נאמר לי כי שני המבנים, הנמצאים ברשותי מזה שמונה שנים, יופקעו מידי ויהרסו בקרוב. הרס בית אלי אביבי אינו רק חיסול מקום מגוריו של אדם פרטי, וזהי פגיעה

ראלי את מטרת נסיעתו לפאריס: "אולי הצרפתים יוכלו לשכנע את ממשלת ישראל למנוע פירסומים עיתונאיים על מצב יהודי מארוקו בישראל," אמר טולידאנו. "זה יב' ביר את קצב העליה לישראל, יקל על ממשלתנו."

הוא לא הבין את טענת הישראלי, לפיה אי-אפשר למנוע פירסומים אלה במשטר הדימוקרטי הקיים בארץ. אפשר לאסור את פירסום מאורעות ואדי-סליב ומצב יהודי מארוקו בישראל בטענה שהם קשורים בבטחון המדינה, ממש כפי שממשלתכם אסרה כל פירסום על העליה בטענה דומה, קבע טולידאנו בהתרגשות.

עצה זו תזכה בודאי לדיון נכבד מצד הגורמים הישראליים המתאימים.

נתניה

זכרי בהחלט

לשר-הפנים הישראלי יש יותר כוח מאשר לציבור בוחרים גדול. הוא רשאי לפזר כל מועצה מקומית, שניצגי המפלגות המתכת' שים ביניהם. אינם יכולים להקים בה קר' אלציה. במקומם הוא מכריז על מינוי ועדה קרואה, מחתר על שירותו של ראש-העיר. אולם שר-הפנים ישראל בריהודה אינו שש בדרך כלל לנצל זכות זו. הוא מעדיף לחכות, גותן לחברי המועצות-המקומיות למצוא בעצמם את הפשרה.

לפני למעלה מחודש, פרץ משבר רגיל בעיריית נתניה. כמו בכל שנת בחירות פרצו סיכסוכים בין השותפים הקואליציוניים, ראש העיר משה שקד נאלץ להתפטר. הגורם למשבר: ניצגי אחדות-העבודה דויד אנצ'י לביץ.

אנצילביץ, שהיה סגנו של שקד, לא מיהר להתפטר. הוא היה ראש-העיריה בפועל, נהנה מן המשבר.

ועדה-קרואה. ההנאה לא היתה ארוכה. חבריו של אנצילביץ דאגו להדיח גם אותו. למרבית הפליאה לא רגז אנצילביץ על חבריו למועצה, כשהחליטו לפטר מתפקידו. הוא שתק, נתניה נשארה ללא ראש-עיר. בניגוד למקובל לא חיכה שר-הפנים ל'